

"הסמל רצה לחסל חשבון אישי"

עדיין נאבק על חייו בבית-החולים. מיסתור

בבית-שימוש

השיאה התחילה בגלל זונה קטנה בשם יהודית מזרחי. בעקבות תלונתה של יהודית (19) כי סרסורה, עובדיה הררי, מאלץ אותה בי כוח להמשיך לעבוד בזנות, הגיע כוח שוטרים ובלשים לבית בו התגוררו הסרסור ופרוצותו, ברחוב נגבה 4.

סיפר על ההתרחשויות חברו שד הררי, משה כירזואל, שהיה אז כיריה:

בשעה עשר בבוקר, ביום ראשון, נכנס לדירה הסמל אוחיון. הוא שאף איפה עובדיה. עובדיה היה אותו זמן בבית שימוש, שנמצא מחוץ לחדר, במרחק מטר אולי מהחדר. אוחיון אמר לי לגלות לו איפה האקדח חים של עובדיה. אמרתי לו שאיני יודע אם יש לו בכלל אקדח, אבל אני בטוח שהוא לא נושא נשק עכשיו. הסמל חיפש בחדר, ולא מצא כלום. עובדיה, ששמע מבית-שימוש מה הרי לך, חיכה להזדמנות שהסמל היפנה את הגב לדלת, ואז זינק החוצה לחדר, בשביל לברוח מהשוטרים.

יהודית היתה עומדת אותו רגע בחצר, כשהיא ראתה שעובדיה מזנק, היא חשבה שהוא רוצה להכות אותה. אל תגיע ביי, היא צעקה עליי.

אבל עובדיה לא שם לב אליה, רק המשיך בריצה לרחוב. סמל אוחיון הסר תוכבו, והתחיל לרוץ אחריו. צעקתי אחריו: "אל תעשו לו שום רע".

באותו רגע שמעתי ירייה. זינקתי החוצה לרחוב — ונעצרת. בפנית הרחוב, עמד לארק של המשטרה, שני גלגלים על המדרכה. עליי הלארק. מטר ממנו עמד עובדיה. כמו שהייתי מסתכל, הוא התחיל ליפול לאט לאט.

במכונית ישב סמל מריס סלומון, אקדח ביד, מכוון לעבר עובדיה. נתתי ריצה למכונית. על המדרכה.

בתמונה מימין, יהודית מזרחי, הפרוצה בת ה-19 שהתלוננה נגד סרסורה, עובדיה הררי, כי הוא מאלץ אותה בכוח להמשיך לעבוד עבורו. בעקבות תלונתה זו, נפתח המירדף אחרי עובדיה — שהסתיים בחריגותו. משמאל: יהודית, בחליפת מכנסיים, וידידה.

הגורם למירדף

היתה ההפגנה מכוונת נגד המשטרה ישי-רות. המפגינים רצו לתקוף את השוטרים — לא בגלל שהם חסמים, כרגיל, את דרכם, אלא מפני שהפעם הם היו האויב ייב הישרי.

ברגע האחרון, חזרו בהם המפגינים מכוונתם לפרוץ את מחסומי המשטרה בכוח. היה זה לאחר שמנהיגי ההמון חשו שכאן יתרחש אסון גורא, קראו למסגרי נים לסגת.

שכן הפעם, בניגוד להפגנות קודמות,

היתה לו פעם תקרית מסויימת איתו. הם נפגשו כמה פעמים, והסמל חיפש אותו. האשמה חמורה זו השמיע ביום השני השבוע משה כירזואל, ידידו של עובדיה הררי, שגורה ביום הראשון בירושלים בעת מירדף משטרה, ומת מפיצו למחר רח בלילה.

כירזואל לא היה יחיד בדיעה זו. חבר אחר של ההרוג, מאיר מזרחי, שישב איתו בזמנו בכלא שאטה, הביע גם הוא דיעה דומה: "סלומון רצה לחסל חשבון אישי עם עובדיה", קבע השבוע.

גם חברים אחרים היו באותה דעה. כולם כאחד נמנעו מלקבוע, כי השוטרים שהרג, אכן התכוון מפורשות להרוג את עובדיה. "הוא שלף וירה בלי לחשוב", היתה הדיעה הכללית. "בגלל שחיפש אותו".

היתה זו שליפה מיוחדת במינה. הכר דור שפגע במינצחו של העבריין היררי שלמי הצעיר, איים השבוע להפוך לכי-דורש-של מידרדף, שיגרוף אחריו לתר-הום השינאה והאנרכיה את כל המדינה.

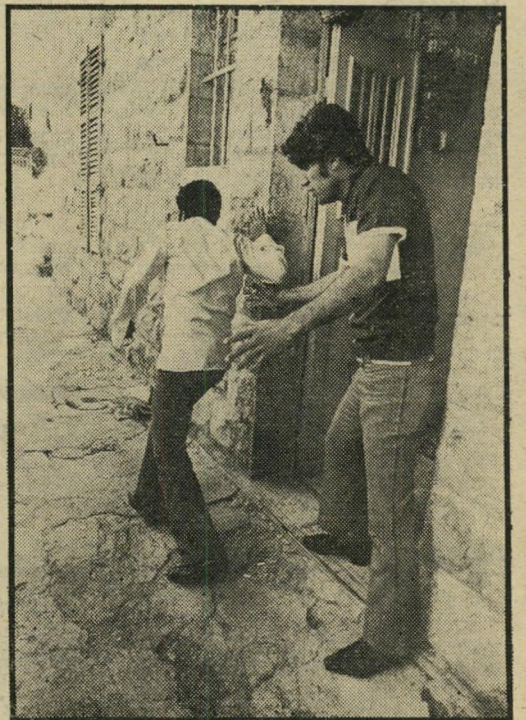
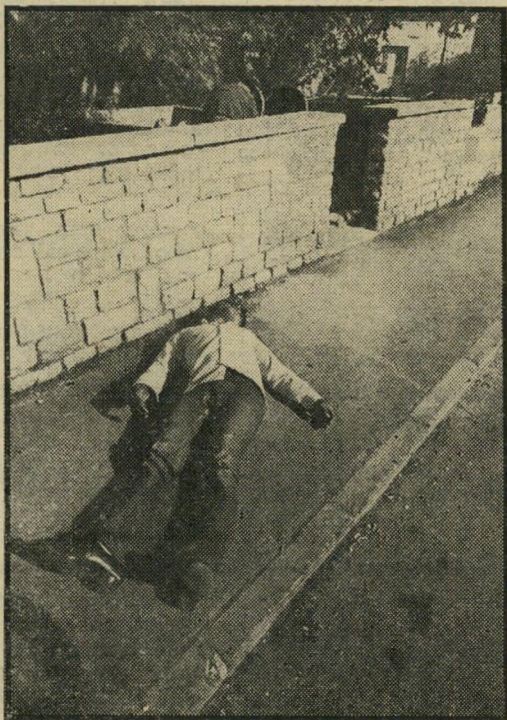
שינאה

באוויר

עיד כטרם נודע שעובדיה הררי מת מפיצו, כאשר שכב עדיין על שולחן הניתוחים — התקיימה ההפגנה הראי-שונה.

היתה זו הפגנה מיוחדת במינה. בין כ-1500 המפגינים הספונטאניים היו פני-תרים שחורים, סטודנטים באוניברסיטה, אנשי העולם התחתון, עשרות פרוצות, בנות כל הגילים.

היתה זו גם הפגנה נועזת מאוד. מאות שוטרים רגלים ופרשים, מצויידים בקסדות ומגינים, אלות וגזימדמיע, ונ-עורים במכונית משוריינת לפיזור הפג-נות, מצויידת בסילוניימים — התייצבו דוממים נוכח ההמון הנועם. אפשר היה לחוש את השינאה באוויר, כאשר שני המחנות ניצבו זה מול זה בכיכר הר-דוידקה.

השומר חש לעזרה משה כירזואל מ-שחזר כיצד חש סמל סלומון לעזרת עובדיה הפצוע, מייד לאחר שירה בו, ניסה לעמוד על חומרת הפגיעה. לאחר מכן התעשת הסמל, העביר את הררי לבית-יחולים.

אחרי הירייה משה כירזואל משחר את נפילתו של עובדיה, לאחר שגורה, בדיוק במקום בו אירע הדבר במציאות. השוטר ירה בעובדיה ממרחק של מטר. לדברי המשטרה, ירה באוויר. שני הצדדים דבקים בעקשנות בגירסותיהם.

שיחזור התקרית שני חבריו של ער את התקרית, במקום בו אירעה: משה משחר את הימלטותו של עובדיה מפתח הדירה ברחוב נגבה 4, כשמאיר מזרחי מדגים את סמל אוחיון המזנק אחריו.